

UNIUNEA COLEGIILOR CONSILIERILOR JURIDICI DIN ROMÂNIA

Bld. Regina Maria, Nr. 64, Sector 4, Bucuresti
Tel/Fax: +40-021-335.00.26; +40-021-335.82.10; +40-021-335.82.11
Web: www.ccj.ro; Email: ccj@ccj.ro

JUDECATORIA SECTOR 4 BUCUREȘTI
DOSAR 2452/4/2008
TERMEN: 10.10.2008

DOMNULE PREȘEDINTE,

Uniunea Colegiilor Consilierilor Juridici din România și Colegiile Consilierilor Juridici București, Alba, Arad, Bacău, Bihor, Bistrița-Năsăud, Botoșani, Brăila, Brașov, Buzău, Călărași, Caraș-Severin, Cluj, Covasna, Dâmbovița, Dolj, Galați, Giurgiu, Gorj, Harghita, Hunedoara, Iași, Maramureș, Mehedinți, Mureș, Satu-Mare, Sibiu, Suceava, Teleorman, Timiș, Vâlcea, Vaslui și Vrancea, reclamante în cauza ce formează obiectul dosarului sus menționat, **invocăm**

1. EXCEPȚIA DE NECONSTITUȚIONALITATE

a art.2 (3) lit.g - teza finală din Legea nr.188/1999 (r) privind statutul funcționarilor publici, **și**

2. EXCEPȚIA DE NECONSTITUȚIONALITATE

a art.2 – teza I și art.3 (1) din Legea nr.514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, **raportate la art.1 (5), art.15 (1) și art.16 (2) din Constituția României, precum și**

3. EXCEPȚIILE DE NECONSTITUȚIONALITATE

ale art.329 al.3 Cod procedură civilă, și ale art. 25 lit.a din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, **raportate la art.1 (5), art.124 (3), ar.126 (3), art.131 (1) și art.132 (1) Constituția României**

În temeiul art.29 pct.4 din Legea nr.47/1992, republicată, fiind îndeplinite toate condițiile de admisibilitate în vederea sesizării Curții Constituționale, excepția invocată nefiind contrară prevederilor art.29 alin.1, 2 și 3 din lege, de soluționarea acestor excepții depinzând soluționarea prezentei cauze, **solicităm să dispuneți** (prin încheiere cuprinzând punctul de vedere al părților și opinia instanței asupra acestei excepții) **sesizarea Curții Constituționale** pentru judecarea excepțiilor invocate și totodată **să dispuneți suspendarea judecării prezentei cauze.**

Textele constituționale invocate:

Art.1 (5): „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”.

Art. 15 (1): „Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea”.

Art. 16 (2): „Nimeni nu este mai presus de lege.”

Art.124 (3): „Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.”

Art.126 (3): „Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale.”

Art.131 (1): „În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept precum și drepturile și libertățile cetățenilor”

Art.132 (1): „Procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea Ministrului Justiției”.

Obligativitatea legii, principiul legalității, asigură ordinea de drept.

Ca și principiul supremației Constituției, legalitatea este de esența cerințelor statului de drept, adică a preeminenței legii în reglementarea relațiilor sociale, în sensul art.16 (2) din Constituție, potrivit căruia „Nimeni nu este mai presus de lege”.

În acest context legislativ constituțional menirea oricărei legi este de a asigura legalitatea desfășurării activităților sociale, economice, politice, profesionale și de asemenea de a asigura cadrul procedural și procesual necesar reglementărilor jurisdicționale ale încălcărilor drepturilor și obligațiilor consfințite de actele normative.

Prin Legea nr.514/2003 privind organizarea profesiei de consilier juridic legiuitorul a creat o nouă profesie juridică de apărători, de sine stătătoare, cu organizare proprie autonomă, pe coordonatele obligatorii ale celeilalte profesii de apărător – profesia de avocat. (În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr.300/2004).

Prin voința legiuitorului **activitatea de reprezentare judiciară** a Statului, ale autorităților publice centrale și locale, ale instituțiilor publice și de interes public și a tuturor persoanelor juridice de drept public și de drept privat **a devenit atributul exclusiv al profesiei de consilier juridic**, această activitate fiind de esența acestei profesii.

Conform art.27 din Legea nr.514/2003 odată cu abrogarea Decretului nr.143/1955 privitor la organizarea și funcționarea oficiilor juridice, s-au abrogat „ȘI ORICE ALTE DISPOZIȚII CONTRARE” care reglementau direct sau indirect activitatea de reprezentare judiciară a Statutului, autorităților și instituțiilor publice, ale persoanelor juridice de drept public și de drept privat.

Sub incidența acestei norme imperative s-a abrogat implicit și art.2 (3) lit.g - teza finală din Legea nr.188/1999 în virtutea căruia printre activitățile desfășurate de funcționarii publici, care implică exercitarea prerogativelor de putere publică, se includea și „reprezentarea în justiție a autorității sau instituției publice în care funcționarul public își desfășoară activitatea”.

Acest articol s-a abrogat de altfel în mod expres prin O.U.G. nr.82/2000 pentru modificarea și completarea Legii nr.188/1999 privind Statutul funcționarilor publici (aprobată prin Legea nr.327/2002) care la nota de la punctul 4 (în vigoare) precizează expres: „Dispozițiile prezentei legi (Legea nr.188/1999 n.n.) referitoare la consilierii juridici le sunt aplicabile acestora până la adoptarea statutului propriu al acestei categorii profesionale”.

La data de 29 iulie 2004 în M. Of. al României, partea I, nr.684, s-a publicat Statutul profesiei de consilier juridic adoptat de Congresul extraordinar al colegiilor consilierilor juridici din România (corpul profesional), act normativ de punere în aplicare a Legii nr.514/2003 opozabil *erga omnes*.

Conform art.2 (1) din Legea nr.188/1999 funcția publică reprezintă ansamblul atribuțiilor și responsabilităților, stabilite în temeiul legii, în scopul *realizării prerogativelor de putere publică* de către administrația publică centrală și locală, făcând parte din puterea administrativă, aceștia

nefiind auxiliari ai justiției precum consilierii juridici și avocații înscriși pe tablorurile corpurilor profesionale cu drept de exercitare a profesiei.

Funcționarul public este persoana numită în condițiile Legii nr.188/1999 într-o funcție publică, și nicidecum nu accede în profesie printr-un examen profesional așa cum prevede Legea nr.51/1995 care asigură cadrul general organizatoric și în materia profesiei de consilier juridic, sau prin înscrierea în profesie statuată prin Statutul profesiei de consilier juridic.

Profesia de consilier juridic este o profesie juridică reglementată distinct de funcția publică, atributul profesiei de consilier juridic constituindu-l activitățile juridice de consultanță, asistență și reprezentare juridică, avizare pentru legalitate și contrasemnare acte juridice, activități profesionale desfășurate în regim de independență profesională conform art.10 lit.b din Legea nr.514/2003 coroborat cu art. 23 din aceeași lege, care statuează imperativ caracterul independent al profesiei de consilier juridic și protecția acestei profesii „**în condițiile prevăzute de legea pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat**” și nicidecum activități ce presupun prerogative de putere publică.

Activitatea profesională a consilierului juridic de reprezentare în justiție derivă din lege (art.1 și art.4 din Legea nr.514/2003) **FIIND O REPREZENTARE JUDICIARĂ LEGALĂ**, neconstituind o prerogativă de putere publică.

Incompatibilitatea dintre funcția publică și profesia reglementată de consilier juridic este statuată de legiuitor și în art.10 lit.c din L.nr.514/2003.

Interpretarea și aplicarea unitară pe întreg teritoriul țării de către instanțele de judecată a legilor organice și de procedură (Legea nr.514/2003 prin instituirea reprezentării judiciare legale în calitatea profesiei de consilier juridic are și caracter de lege de procedură n.n.) au constituit și constituie unul dintre parametrii, criteriile de apreciere și de determinare a calității și eficienței justiției.

Neclaritatea (definită de art.3 Cod civil prin caracterul întunecat), imprecizia, confuzia sau insuficiența redactării unor legi sau a unor prevederi ale acestora sunt factori care, uneori, contribuie la interpretarea și aplicarea neunitară a legilor de către instanțele de judecată.

Din aceste considerente și mai ales datorită impreciziei și insuficienței redactării art.2 – teza I din Legea nr.514/2003: „*Consilierul juridic poate să fie numit în funcție.....*” și a art.3 (1) din aceeași lege: „*Consilierul juridic numit în funcție are statutul funcționarului, potrivit funcției și categoriei acestuia*” la nivelul tuturor instituțiilor și autorităților publice s-a creat o confuzie care a perpetuat exercitarea atributelor exclusive de reprezentare juridică ale unei noi profesii reglementate (profesia de consilier juridic) de către funcționarii publici reglementați prin Legea nr.188/1999 – ce exercită în mod exclusiv prerogative de putere publică, incompatibile cu activitățile profesionale de reprezentare judiciară.

Odată cu abrogarea Decretului nr.143/1955 – au dispărut gradele profesionale ale **funcției** de jurisconsult, respectiv jurisconsult definitiv, jurisconsult principal, consilier juridic, consilier juridic principal, consilier juridic șef, astfel încât odată cu organizarea exercitării **profesiei** de consilier juridic **nu mai există posibilitatea numirii în funcția de consilier juridic**, norma prevăzută în art.2 și art.3 din Legea nr.514/2003 cu referire la numirea în funcție fiind caducă.

Din aceleași considerente ale abrogării Decretului nr.143/1955 organizarea profesiei de consilier juridic prin Legea nr.514/2003 nu mai permite organizarea de oficii juridice, birouri juridice, servicii sau direcții juridice cu organizare ierarhică profesională.

Perpetuarea la nivelul instituțiilor și autorităților publice ale acestor structuri: oficii juridice, birouri juridice, servicii sau direcții juridice cu organizare ierarhică profesională contravin de esență prevederilor constituționale invocate, aceste instituții și autorități opunându-se astfel la respectarea normei constituționale prevăzută de art.1 (5) din Constituția României, statuându-se mai presus de lege în defiderea art.16 (2) din legea fundamentală.

Raportat la prevederile art.15 (1) din Constituția României care statuează că cetățenii au drepturile și libertățile consacrate prin legi și au obligațiile prevăzute de acestea, pentru a

exercita atribuțiile profesiei de consilier juridic, licențiatul unei facultăți de drept trebuie să **dobândească** această calitate profesională prin apartenența la corpul profesional al consilierilor juridici, care este singurul în măsură să-l verifice sub aspectul compatibilităților, al demnității, și să organizeze primirea în profesie și efectuarea stagiului obligatoriu de doi ani, conform legii și statutului profesiei de avocat, așa cum în mod imperativ statuează art.12 din Legea nr.514/2003.

Ori, funcționarii publici conform art.52 din Legea nr.188/1999 efectuează stagiul pentru funcția publică de execuție din clasa I timp de 12 luni, 8 luni pentru cea din clasa a II-a și 6 luni pentru cei din clasa a III-a.

În mod evident suntem în fața a două profesii distincte – „profesia” de funcționar public – cu prerogative de putere publică, reglementată prin lege specială și statut propriu profesional, și profesia juridică de consilier juridic, reglementată prin lege și statut propriu profesional.

Conform art.6 din legea nr.514/2003 consilierii juridici au drepturile și obligațiile prevăzute de lege POTRIVIT STATUTULUI PROFESIONAL.

În conformitate cu art.9 din Constituția României coroborat cu art.20 și art.25 din Legea nr.514/2003 corpul profesional al consilierilor juridici se organizează prin libera manifestare de voință asociativă a membrilor săi care sunt îndrituiți prin lege să-și stabilească **statutul profesional** conform legii și statutului profesiei de avocat (art.12, art.14, art.16, art.21 și art.23 din Legea nr.51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat).

În prezent profesia de consilier juridic este reglementată de Legea nr.514/2003 și Statutul profesiei de consilier juridic, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.684 din 29 iulie 2004, act normativ de punere în aplicare a Legii nr.514/2003.

În acest context legislativ articolul 2 (3) lit.g – teza finală din Legea nr.188/1999 este neconstituțional, întrucât prin formularea actuală permite funcționarilor publici (**aparținând puterii administrative**) nerespectarea legii (L.nr.514/2003 și a Statutului profesiei de consilier juridic) în desfiderea normei constituționale, statuarea acestora mai presus de lege, și perturbarea sistemului de justiție românesc, viciind cadrul procesual, **exercitând o profesie – PROFESIA DE CONSILIER JURIDIC – în alte condiții decât prevede legea.**

Art.2 și art.3 (1) din Legea nr.514/2003 sunt vădit neconstituționale întrucât perpetuează principiile unui act normativ abrogat, respectiv Decretul nr.143/1955, menținând în actualitate **o funcție** care nu mai există - **funcția de consilier juridic** – salariat în cadrul unor compartimente funcționale (oficii juridice, birouri juridice, servicii juridice, direcții juridice).

Există astfel pericolul prezenței și manifestării unui fel de imperialism jurisprudențial, în care, prin interpretare judecătorească să modifice radical sensul legii, dând nefericitei sintagme **„numit în funcție” sensul de funcționar public adăugând astfel în mod nepermis la lege.**, așa cum în mod greșit și vădit neconstituțional s-a pronunțat I.C.C.J. prin Decizia nr.XXII/2006 a Secțiilor Unite.

Este adevărat că interpretarea general obligatorie a legii este atributul exclusiv al autorității legislative, însă, instanța constituțională are menirea de a constata neconstituționalitatea articolelor din legi ce contravin unor legi organice de natură a organiza activități profesionale distincte, cu atribuții profesionale distincte, și numai prin declararea neconstituționalității evidente a art.2 (3) lit. g – teza finală din Legea nr.188/1999 poate curma imixtiunea funcționarului public (ce exercită atribuții de putere publică) în activitatea profesiei de consilier juridic – activitate profesională cu organizare autonomă independentă, ce se desfășoară integrat în sistemul de justiție românesc (în cadrul puterii judecătorești).

Constituția României statuează în art.1 **principiul separației și echilibrul puterilor**, legislativă, executivă și judecătorească în cadrul statului de drept.

Legea fundamentală prin prevederile de esență din art.132 alin. (1) statuează faptul că procurorii își exercită activitatea SUB AUTORITATEA MINISTRULUI JUSTIȚIEI, potrivit principiului controlului ierarhic.

În consecință, sub incidența acestei norme fundamentale, **procurorul este un funcționar public ce aparține puterii administrative**, fiind subordonat ierarhic ministrului justiției.

Art.60 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară **statuează în mod expres și limitativ activitățile** pe care procurorul le poate exercita, iar art.70 din aceeași lege îndrituiește Procurorul General de pe lângă ICCJ **doar să participe** la ședințele ICCJ – Secțiile Unite – precum și la orice complet al acestora, când consideră necesar.

Legea nr.304/2004 prin articolele sus precizate **NU ÎNDRITUIEȘTE** procurorul „**pentru a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul României să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești**”.

Acest atribut stabilit prin prevederile art.329 (1) Cod procedură civilă, **în afara competențelor profesionale ale procurorului** stipulate în art.60 și 70 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară **reprezintă o încălcare a principiului separației puterilor în stat**, caracteristică esențială a statului de drept, realizând o gravă imixtiune a puterii administrative (procurorul aparținând conform normei fundamentale puterii administrative) în activitatea puterii judecătorești.

În consecință art.329 (1) Cod proc. civilă încalcă principiul separației puterilor în stat statuat de art.1 Constituția României și în același timp violează independența puterii judecătorești statuată de art.124 Constituția României, fiind în același timp neconform art.131 și 132 din Constituția României.

Mai mult decât atât, art.329 alin. (1) Cod proc. civilă încalcă principiul separației puterilor în stat și independența justiției atribuind reprezentantului puterii administrative – procurorul – un atribut specific puterii judecătorești statuat de art.126 (3) Constituția României, respectiv cel de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul României.

Conform normei constituționale, doar Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, procurorul, respectiv puterea administrativă neavând nici un atribut și nici o competență în acest sens.

Asigurarea interpretării și aplicării unitare a legii de către Înalta Curte de Casație și Justiție se realizează conform art.25 din Legea nr.304/2004 prin comunicarea către Ministrul Justiției a cazurilor în care este necesară îmbunătățirea legislației precum și prin încuviințarea dată judecătorilor de a se informa la sediul instanțelor asupra aspectelor privind aplicarea corectă și unitară a legii, făcând cunoscută jurisprudența I.C.C.J.

De asemenea, conform art.25 lit.a) și art.24 din Legea nr.304/2004 **interpretarea și aplicarea unitară a legii se realizează și prin soluționarea sesizărilor secțiilor ICCJ de schimbare a jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție.**

Astfel, sistemul de justiție românesc se autoreglează, nefiindu-i necesară intervenția puterii administrative în activitatea sa de aplicare unitară a legii.

Pe aceste considerente recursul în interesul legii, statuat și în art.25 lit.a) din Legea nr.304/2004 ca activitate a ICCJ, este neconstituțional, încălcând principiul independenței judecătorului.

Argumentul cel mai semnificativ care este promovat în susținerea neconstituționalității art.25 lit.a) din Legea nr.304/2004 și a art.329 din codul de procedură civilă, raportat la art.124 alin. (3) din Constituția României vizează tocmai suprimarea unei garanții esențiale a dreptului la un proces echitabil.

Ori respectarea unui atare principiu implică cerința ca judecarea oricărui proces să se facă de o instanță independentă și imparțială, în care toți membrii care o compun să se bucure de independență și imparțialitate.

Constituția României statuează prin art.124 alin.3 faptul că judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.

Art.126 alin.3 din Constituția României îndrituiește instanța supremă, Înalta Curte de Casație și Justiție, să asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale.

În spiritul acestor norme constituționale legiuitorul ar fi trebuit să caute și să instituie soluții legislative, care, concordante cu prevederile constituționale și comunitare, să ofere posibilitatea asigurării de către ICCJ a interpretării și aplicării unitare a legii de către celelalte instanțe judecătorești, fără însă a știrbi independența acestora și fără a încălca principiile de drept comunitar.

În viziunea și reglementarea neconformă Constituției, legea procesuală civilă (și penală) a perpetuat instituția recursului în interesul legii, care nu mai corepunde cerințelor principialității constituționale și normelor de drept comunitare.

Conform normelor legii procesuale civile (și penale) recursul în interesul legii este situat în categoria căilor extraordinare de atac iar deciziile pronunțate de ICCJ – Secțiunile Unite, ca urmare a soluționării acestora au caracter obligatoriu pentru instanțele judecătorești cu privire la rezolvările date problemelor de drept.

Atât timp cât nu este îndreptată împotriva unei hotărâri judecătorești și nu implică o judecată propriu-zisă, ci una numai cu valoare teoretică (academică) recursul în interesul legii nu poate reprezenta o cale extraordinară de atac.

Recursul în interesul legii nu poate fi altceva decât „un recurs doctrinar” , un asemenea recurs putând conduce doar la o soluție cel mult orientativă, neîndoielnic utilă instanțelor, dar care nu poate fi obligatorie.

Interpretarea general obligatorie a legii este atributul exclusiv a autorității legislative în respectarea normelor comunitare ale statului de drept ce statuează separația puterilor în stat.

Numai această interpretare, izvorând de la puterea legislativă, poate fi impusă instanțelor judecătorești, și tuturor justițiabililor, pentru că numai ea are puterea, forța obligatorie a legii.

Prin recursul în interesul legii astfel cum acesta este reglementat în prezent, este pusă sub semnul întrebării garantarea securității drepturilor legitime ale justițiabililor din moment ce judecarea are loc fără participarea și ascultarea acestora și mai ales fără apărarea lor.

Instituirea caracterului obligatoriu pentru instanțele judecătorești a soluțiilor date prin deciziile pronunțate în recursul în interesul legii excede competenței constituționale a ICCJ, în conformitate cu normele comunitare, interpretarea obligatorie a legii fiind atributul exclusiv al Parlamentului, singura autoritate legiuitoare.

Prevederile art.329 alin.3 Cod procedură civilă nesocotesc astfel principiile constituționale conform căreia justiția se înfăptuiește în numele legii (art.124 al.1 Constituția României) precum și cel al independenței judecătorului și supunerea acestuia numai legii (art.124 al.3 Constituția României) încălcând în mod evident prevederile art.6 din Tratatul privind Uniunea Europeană care statuează că Uniunea se întemeiază pe principiile libertății, democrației, respectării drepturilor omului și a libertăților fundamentale precum și cele ale statului de drept.

Principiul fundamental al statului de drept statuează separația și echilibrul puterilor în stat (puterea legislativă, puterea executivă și puterea judecătorească) în sensul că nici una din cele trei puteri nu este îndrituită să se substituie sau să intervină în activitatea altei puteri.

Sub incidența art.329 al.3 Cod proc. civilă judecătorul român, nu mai are independența interpretării legii în raport strict numai cu prevederile acesteia, atât timp cât este obligat să se supună, să se conformeze unei interpretări date de către alt judecător, la ingerința puterii administrative (procurorul fiind reprezentantul puterii administrative) riscând să se transforme el însuși într-un simplu funcționar public.

Între judecător și lege, pentru respectarea principiilor statuate în art.6 din Tratatul UE nu trebuie să existe intermediari care să impună o anumită interpretare a legii, chiar dacă acest

intermediar s-ar numi ICCJ, Secțiile Unite prin mijlocirea soluțiilor date în recursul în interesul legii.

În cauza Brumărescu contra României CEDO a analizat problema căii extraordinare de atac – recursul în anulare – care îl avea ca titular al acțiunii pe Procurorul General al României.

Conform deciziei amintite CEDO a statuat că procurorul general nu are posibilitatea legală de a introduce căi extraordinare de atac – recurs în anulare sau recurs în interesul legii – împotriva unor hotărâri judecătorești definitive și irevocabile soluționate diferit de instanțe judecătorești, în procese la care nu a luat parte, o asemenea cale de atac trebuind a fi considerată ca inadmisibilă (sau ca introdusă de o persoană lipsită de calitate procesuală activă).

Astfel, introducerea acestor căi extraordinare de atac de procuror sau de orice alt oficial al statului contravine art.6 din Convenție, articolul 329 Cod proc. civilă referitor la recursul în interesul legii (la fel ca și art.330 Cod proc. civilă privind recursul în anulare - în prezent abrogat) înfrânge principiul securității raporturilor juridice și încalcă dreptul persoanelor la un proces echitabil și principiile respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale statului de drept.

Aceasta fiind starea de fapt și de drept, **solicităm înaintarea prezentelor excepții de neconstituționalitate Curții Constituționale a României**, însoțite de încheierea motivată a instanței.

Autori ai excepțiilor de neconstituționalitate,
Uniunea Colegiilor Consilierilor Juridici din România, Colegiul Consilierilor Juridici București și Colegiile consilierilor juridici din județele Alba, Arad, Bacău, Bihor, Bistrița-Năsăud, Botoșani, Brăila, Brașov, Buzău, Călărași, Caraș-Severin, Cluj, Covasna, Dâmbovița, Dolj, Galați, Giurgiu, Gorj, Harghita, Hunedoara, Iași, Maramureș, Mehedinți, Mureș, Satu-Mare, Sibiu, Suceava, Teleorman, Timiș, Vâlcea, Vaslui și Vrancea

Președinte
Botond Zoltan VAIDA

Secretar General
Lucian FLORESCU

Avocat
Dorin ANDRONIC

DOMNULUI PREȘEDINTE AL JUDECATORIEI SECTOR 4 BUCUREȘTI